

lytter, for hvis jeg husker ret, er det sådan, at af pengene for alle de pesticider, der bliver solgt, går 3 pct. eller lign. til forskning og videreudvikling, og der har været talt lidt om, at de faktisk ikke engang bliver brugt. Derfor vil jeg sige, at hvis der ligger en pulje, som ikke engang bliver brugt, kunne man jo i hvert fald tage fat på den.

Men principielt mener jeg, at det bør være industrien, der forsker og videreudvikler. De, der laver den slags bekæmpelsesmidler, som der her er tale om, er ikke små amatører, der har en bitte fabrik i baghaven. Det er faktisk store milliardforetagender, og jeg tror også, de i dag forsker og videreudvikler alt det, de kan, for den, der kommer først på markedet med et nyt og bedre produkt, han har jo allerede et stort forspring, så jeg mener egentlig ikke, det er noget, det offentlige skal gå væsentlig ind i.

Jeg vil godt spørge de to ministre, hvis de ellers har lyttet, om der er en pulje på de 3 pct., som ikke bliver brugt nu.

Den lyser ikke rødt endnu.

I forbindelse med nr. B 105 var der en – jeg har ikke skrevet, hvem det var – der efterlyste miljøfølsomme produkter. Hvad er miljøfølsomme produkter? Det kunne vi netop give et svar på, hvis punkt 1 i nr. B 106 blev indført, for så vidste vi, hvad der var miljøfølsomt.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Det er selvfølgelig dejligt at høre, at hr. Aage Brusgaard klart har forstået, hvad det her drejer sig om; det synes jeg var klar tale.

Men jeg vil lige sige om punkt 3, at det drejer sig om at øge forskningen i og udviklingen af resistente planter og alternativer til traditionelle bekæmpelsesmidler og altså ikke forskning i nye bekæmpelsesmidler, for det skal firmaerne nok tage sig af; det er et alternativ til den kemiske bekæmpelse.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

I første omgang har jeg også været meget betaget af tanken om et belastningsindeks for pesticider. Det virker så besnærende, for selvfølgelig skal vi sørge for at bruge de mest skånsomme pesticider. Problemet er desværre, at det er meget vanskeligt at definere, hvad skånsom er, også selv om jeg er blevet belært af hr. Aage Brusgaard. For hvad skal vi definere skånsom i forhold til? Og skånsom på hvilken sigt?

Hr. Jens Vibjerg belærte os også om, hvad der skal til, hvor meget kaffe vi kan drikke, og hvor meget salt vi kan tåle, inden vi dør. Dér vil jeg gerne gøre hr. Jens Vibjerg opmærksom på, at når vi snakker om pesticider, handler det jo ikke bare om, hvornår man dør, det handler også om, hvordan de påvirker kønsceller, hvordan de påvirker kromosomerne, hvordan de i det hele taget påvirker livet i det område, hvor de anvendes.

Jeg har forhørt mig hos en række eksperter på dette område, og ingen vil vove at påtage sig at lave en indeksering.

Den hollandske model, som hr. Jens Vibjerg henviste til, har miljøministeren allerede redegjort for netop ikke er valideret endnu, det vil sige at vi slet ikke ved, om de resultater, den kommer frem til, er rigtige.

Det betyder ikke, at vi skal opgive tanken, men for nuværende er det ikke muligt at opstille validerede indekser. Man kan tværtimod frygte, at de indeks, vi kunne opstille, vil give brugerne en falsk tryghed.

Forslaget om forbedret rådgivning og vejledning:

Det er selvfølgelig vigtigt, at forbrugerne – forbrugerne er vist ikke det rigtige ord i denne sammenhæng – men brugerne ved, hvad de har med at gøre, og derfor er der på landbrugs-skolerne og inden for landbrugets rådgivningscentre iværksat et meget flot rådgivnings- og vejledningsarbejde, og det kunne sagtens udvikles yderligere inden for de eksisterende rammer. De fleste landmænd har f.eks. mulighed for at komme på VUS-kurser, altså voksenuddannelseskurser, eller få orlov til at uddanne sig for på den måde at udvikle deres viden på dette område. Vi kunne måske også bede Undervisningsministeriet om at iværksætte et projekt, hvor vi forstærker de uddannelsesprojekter, der er på dette område. Det samme kunne vi opfordre arbejdsmarkedsrådene til.

Der, hvor vi med sikkerhed kunne gøre noget mere på undervisningssiden, er måske især i forhold til de private husholdninger og haveejere. Hvorfor er det lovligt, at enhver haveejer kan gå til den nærmeste detailhandel og købe alle mulige kemikalier, når vi nu kræver sprøjtecertifikat af landmændene?

I forhold til de professionelle brugere mener jeg, at der gøres meget for at sikre et ordentligt vidensniveau, og det kombineret med, at pesticiderne bliver dyrere, vil med sikkerhed bidrage til, at viden også bliver omsat til handling, for